

Vadim Panov
VEDLIAI KRYŽKELĖJE
Mokslinės fantastikos romanas

Netolimoje ateityje galingiausias pasaulio korporacijos, suvienijusios savo jėgas su didžiausiais visų žemynų miestais, sukurs dar neregėtus galios darinius - Anklavus. Taip Žemėje, be kitų, atsiras Edinburgo Anklavas, Frankfurto Anklavas ir pats kraupiausias Maskvos Anklavas.

Kitados Maskva buvo Rusijos sostinė. Po to ji tapo Anklavu, kurio vadovai stengiasi "išgelbėti" ties praraja stovintį pasaulį. Pasaulį, kuriame karaliauja Kodas, nanotechnologijos ir genų inžinerija. Pasaulį, kuriame dėl valdžios Anklavai, valstybės (ypač Kinija) naudoja tokias superslaptas technologijas, kad kai kurios iš jų yra labiau panašios į magiją nei į mokslą...

Iš rusų kalbos vertė NIDA JAKUBAUSKAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
391 tomas. Serija įkurta 1990m.

Вадим Панов - ПОВОДЫРИ НА РАСПУТЬЕ
Москва, ЭКСМО, 2006

Copyright © by Vadim Panov, 2006

Cover art copyright © by Stephan Martiniere, 2003

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

ŽMONĖS ŽEMĖJE ŠVENTYKLOS ŠUO

Vėjas svilino veidą. Tikras jūros vėjas - piktas, dygus kaip negailėstingas ryklys šaltas ir aštrusis dantimis. Kiekvienas jo krimstelėjimas vertė odą bejausmiu pergamentu, kuriame retkarčiais sušvisdavo kruvini ženklai - kiekvieną kartą, kai gūsis atnešdavo itin aštrią skeveldrą. "Laumžirgių" pilotai visuomet saugodavo veidus plastikinėmis kaukėmis, bet Piotru užtekdavo ir šalmo su akiniais. Veidą jis palikdavo atvirą. Piotru patikdavo siautėjančio vėjo įniršis, patikdavo jausti, kaip oda praranda jautrumą ir kaip vėliau, šilumoje, ji atgyja, reikšdama savo protestą skausmu bei perštėjimu. Kartą Piotras visai prarado pavojaus jausmą ir vos nenušalo skruostų. Juos savo stebuklinguoju tepalu išgelbėjo Bocmanas - senas CASK¹ vilkas, vandens sporto bazės viršininkas. Bet net tas atsitikimas neprivertė Piotro pakeisti įpročius. Jis ir toliau lakstė po

¹ CASK Centrinis Armijos Sporto Klubas, Rusijos Federacijos sporto draugija.

Suomijos įlanką be kaukės, o į stotį grįždavo sustirusiu, ledo krislų suraižytu veidu - priekinis "laumžirgio" stiklas buvo per mažas ir negalėjo apsaugoti piloto nuo milijardų ledo kristalėlių, pasklidusių ore virš įlankos. Tuo labiau - tokio piloto.

- Aš skrendu! - Piotras, kilstelėjęs balne, atkišo veidą prieš ledinį vėją. - Aš skrendu!!

Ir jis nusikvatojo iš laimės. Ir pradėjo platų posūkį, tyčia lenkdamas kairį sparną iki pat aukštų bangų. Padidino greitį, pakilo virš juodo vandens, akimirką pakibo ore ir kaip strėlė šovė pirmyn, į įlankos gilumą.

- Aš skrendu!!!

"Laumžirgius", vieną iš naujausių "Yamaha" išradimų, tiesiog įsimylėjo aštrių pojūčių mėgėjai. Niekas neprisiminė ilgo oficialaus mašinos pavadinimo, kuriame buvo daugybė mokliškų žodžių, pavyzdžiui, "vandens sklandytuvas", "forsuotas", "amfibinis". Piterio jachtklubai prisipirko daugybę tų naujų žaisliukų ir visą sezoną sostinės aukštuomenė lakstė jais po įlanką. Piotru, neturėjusiam giminių nei tarp vyriausybės bonzų, nei tarp naftos baronų, vasarą paskraidyti teko vos porą kartų. Užtat rudenį, kai galingų žmonių vaikeliai išskrido į šiltuosius kraštus, o patys bonzos su-

lipo į suomiškas pirtis ir šilto jūros vandens baseinus, visas karinės stoties parkas atsidūrė Piotro žinioje. Štai tada jis ir įvertino, ką iš tikrųjų sugeba "laumžirgis", skriejantis ledu taip pat lengvai, kaip ir vandeniui, dovanojantis pilotui neužmirštamus pojūčius.

- Laikykis! - riktelėjo Piotras nežinia kam: lyg sau pačiam, lyg mašinai. - Laikykis!!

Jis padidino greitį iki maksimumo, kelis kartus rėkė dar kažkokius nesuprantamus žodžius, daugiausia keiksmožodžius, po to sukando dantis ir įsitempė, nenuleisdamas akių nuo tramplino, ramiai sau plūduriuojančio vandens paviršiuje.

- A-a!!

"Laumžirgis" šovė į orą. Akimirka skrydžio, akimirka nesvarumo, akimirka laimės...

Ir šalti vandens purslai į veidą. Juodo įlankos vandens.

Kaip visada po šuolio, mašina knaptelėjo nosimi, bet Piotras tvirta ranka išlygino jos skrydį, sumažino greitį ir žvilgtelėjo į prietaisų skydelį. Septyniasdešimt du metrai - naujas rekordas!

Ir Piotras - suaugęs, patyręs, griežtas bei ciniškas trisdešimt ketverių metų vyras - nusi-

juokė. Linksmi kaip vaikėzas.

Šį kartą Piotras vėžinosi dvi valandas - pusvalandžiu ilgiau negu paprastai. Jau rytoj jam teks išvažiuoti į ilgą komandiruotę ir jis niekaip nepajėgė atsiplėšti nuo "laumžirgio", sugrįžti į krantą. Pasukdavo, paskrisdavo kelias dešimtis metrų ir vėl nuskriedavo į įlanką, vėl šturmuodavo bangas bei šokinėjo per neaukštas, apledėjusias uolas. Bet laikas nepermaidujamas ir kai degalų indikatorius sušvito raudonai - benzino beliko dešimčiai minučių - Piotras pasuko mašiną į stotį. Iššoko ant nučiužinėto ledo - kareiviai valydavo jį kiekvieną dieną - sumažino greitį ir "laumžirgis" lėtai nučiuožė link molo, ant kurio pasirodė kresna Bocmano figūra.

Atgijo šalme įmontuotas siųstuvas:

- Ar smagu buvo?

- Geriau nebūna!

Bet ranka Piotras pamojavo vangiai. Gera nuotaika kažkur dingo, ištirpo ir vietoje jos širdį užvaldė nemalonūs, irzlūs liūdesys.

"Na ir kas, kad išvažiuoju? Kad kelis mėnesius nematysiu jūros? Kas čia baisaus?"

Paskui liūdesį atslinko dar nesuprantames-

nis nerimas bei nepasitikėjimas savimi. "Laumžirgis" nors lėtai, bet šliaužė prie molo, laikas buvo išjungti variklį ir mesti Bocmanui lyną, bet Piotras neskubėjo.

- Užmigai, ar ką?

- Tuoju, tuoju...

Piotras pabandė nusišypsoti sustigusiomis lūpomis, vėl mostelėjo ranka rodydamas, kad viskas gerai... ir sustingo, pamatęs ant molo pasirodžiusį žmogų.

Nepažįstamasis buvo nedidelio ūgio, žemėnis net už kresnąjį Bocmaną, siaurų pečių ir iš pirmo žvilgsnio atrodė visiškai nepavojingas. Iš pirmo žvilgsnio. Arba nepatyrusiam stebėtoju. Bet lengva nedidelio žmogaus eisena, jo lankstūs ir tuo pat metu greiti judesiai Piotrui pasakė labai daug - molu žengė karys. Geras karys. O kai nepažįstamasis priėjo arčiau, išsisklaidė paskutinės abejonės: tamsūs, gerai prigludę drabužiai nevaržė judesiu, už nugaros žmogus turėjo mažą kuprinę, veidą slėpė kaukė.

Piotras taip ir nesuprato, kas privertė jį padėti atgal lyną. Jis paėmė vairą ir pasidomėjo:

- Kas čia toks?

- Kur? - atsisuko Bocmanas.

Iki molo buvo likę gal penki metrai. Variklis patyliukais murkė. O Piotras... Piotras plėšėsi tarp sveiko proto, kuris taikliai ir kandžiai nu-piešė jam visą situacijos idiotizmą - iš kur to-kia panika, maža kas atvažiavo į stotį? - ir sunkaus, maudžiančio liūdesio, kuris užgriuvo jį prieš kelias minutes.

Tiesiog liūdesys ar nelaimės nuojauta?

- Kas tu toks? - paklausė Bocmanas, sunkiu žvilgsniu matuodamas nepažįstamąjį. - Leidi-mą parodyk.

Neaukštas žmogus nieko neatsakė. Nestab-telėjo. Ėjo toliau tuo pačiu žingsniu. Ir nenu-leido akių nuo Piotro. Piotras nematė, negal-ėjo matyti to žvilgsnio, bet būtų galėjęs prisiek-ti, kad nepažįstamasis žiūri tiesiai į jį.

Ir spustelėjo "atgal". "Laumžirgis" pirmiau-sia stabtelėjo, jau nebešliuožė link molo, o po to pamažu pradėjo trauktis atgal prie įlankos.

- Liežuvį prarijai?

Masyvus Bocmanas žengė skersai kelio ne-pažįstamajam. Akimirką - vos akimirką! - už-stodamas Piotrui vaizdą. Po to pasigirdo gar-sus "Oi!" ir senis, perskridęs per tvorelę, krito ant ledo. Kaip lėlė. Kaip vaikas. O juk sveria jis tikrai ne mažiau kaip gerus šimtą dvidešimt

kilogramų! Ir jėgos vis dar turi!

Daugiau Piotras neabejojo.

Kuo greičiau atgal. Pačiu didžiausiu įmanomu greičiu! Variklis sukaukė ir "laumžirgis" šokte atšoko nuo molo. Nedidelis žmogus nesutriko. Jis žengė greičiau, nušoko ant ledo ir puolė paskui tolstančią mašiną. Nepažįstamas neslydinėjo, jis bėgo ledu, lyg tai būtų buvęs idealiausias olimpinio stadiono takelis.

Jis bėgo prie Piotro.

"Kas per psichas?!"

Piotras apsuko "laumžirgį" ir dar padidino greitį. Pažiūrėsim, ar tau patiks vytis galingą, įsibėgėjančią mašiną, bet... Piotras atsisuko ir pamatė, kad nedidelio ūgio žmogus jį vis tiek persekioja.

Tai buvo nerealu. Nerealu! "Laumžirgis" čiuožė penkiasdešimties kilometrų per valandą greičiu!

Šešiasdešimt.

Jis neatsiliko.

Septyniasdešimt!

Persekiotojo tai nesutrikdė.

Kaip baisiame sapne. Kaip košmare.

Piotrui pradėjo drebėti lūpos.

“Kas darosi?!”

Maudžiantis liūdesys dingo ir jo vietą užėmė baimė. Lipni, gyvuliška baimė. Neaukštas žmogus atėjo jo. Neliko nei menkiausios abejonės, kad neaukštas žmogus atėjo jo. Bet kodėl?

Mintys pynėsi, lipo viena ant kitos, traukėsi ir byrėjo nuo vienos vienintelės: “Jis mane užmuš!!” Užtat instinktai neapgavo: Piotras toliau didino greitį tikėdamasis, kad anksčiau ar vėliau siaubingas persekiojimas baigsis.

Šimtas kilometrų per valandą! Šimtas! Šimtas!!

O atstumas tarp “laumžirgio” ir nepažįstamojo nesikeičia! Ar mažėja? Mažėja?!!

Nusisukęs Piotras praleido tą akimirką, kai “laumžirgis” pasiekė atvirą vandenį, ir staigus krestelėjimas vos neišmušė jo iš balno. Mašina, palikdama paskui save putų juostą ir purslų debesį, skriejo toliau, o pilotas, vos spėjęs atsikvėpti, vėl atsisuko: jeigu nedidelio ūgio žmogus būtų toliau bėgęs vandeniui, Piotras būtų išprotėjęs. Laimei, nepaisant neįtikėtinų lengvosios atletikos įgūdžių, fizikos dėsnių laužyti jis nesugebėjo. Sustojo pribėgęs ribą.

- Aišku dabar?! Aišku tau?!!

Už maždaug penkiasdešimties metrų Piotras pristabdė mašiną ir apsisuko. Instinktas kuždėjo: "Bėk, bėk kuo toliau!", bet jis negalėjo palikti mūšio lauko tiesiog šiaip sau, net nepabandęs iš arčiau pasižiūrėti į keistąjį persekiotoją.

- Nepasisekė tau, ar ne? - nusišaipė Piotras. - Nepagavai? Išsigimėli!

Jis kilstelėjo ranką ir parodė nepažįstamajam nepadorų gestą.

Ir per vėlai suprato, kad tas irgi atsakė gestu. Ne, ne gestu - judesiu. Tiksliau, ramiu profesionalo judesiu.

Paleistas peilis smigo kaip tik į tą vietą, į kurią buvo nutaikytas - į Piotro akį. O paskui jį atlėkė granata. Vos tik Piotras išvirto iš balno, žmogui nebūdingu taiklumu mestas rutuliukas ištaškė "laumžirgį" į gabalus.

PROLOGAS

TERITORIJA:

KINIJOS LIAUDIES RESPUBLIKA

PEKINO PRIEMIESTIS

**JEIGU NORI SUSITARTI SU TIGRU,
PASIRUOŠK PAVIZGINTI UODEGA**

Audringi dvidešimt pirmojo amžiaus dešimtmečiai nesmarkiai pakeitė Padangių Imperijos sostinę. Miesto centre išsirikiavo batalionas naujų dangoraižių, pasikeitė kai kurie valstybiniai pastatai - ministerijos pasistatė šiuolaikinius kompleksus, poroje rajonų išdygo kelios dviejų ir trijų lygių gatvės. Išdygo, bet neprigijo ir visame mieste neišplito - jų paprasčiausiai nereikėjo. Tankiausiai gyvenamos pasaulio valstybės valdžia griežtai kontroliavo Pekino gyventojų skaičių, neleisdama, kad būtų viršytas nustatytas limitas. Pekinas - ne Šanchajus ir ne Honkongas; Pekinas - sostinė, Pirmininko miestas, milžiniškos imperijos valdymo centras, ir padangininkai nesiruošė versti jo megapoliu. Sostinė keistis nepageidavo, tik trupų-

čiuką taikėsi prie naujausių architektūros madų, saugodama ištikimybę senovės tradicijoms. Ir toks požiūris į protėvių palikimą šildė milijardų Pirmininko pavaldinių širdis. Pirmininko pavaldiniai tikėjo, kad tik barbarai gali spjauti į savo praeitį.

Bet... bet taip juk iš tikrųjų ir yra.

Todėl patį giliausią pėdsaką dvidešimt pirmininko amžius paliko ne mieste, o už jo ribų, už gerų dviejų šimtų kilometrų, kur iškilo pats šiuolaikiškiausias transporto mazgas, pavadinamas Den Siaopino vardu. Su pakilimo takais, galinčiais priimti viršgarsinius lėktuvus ir daugkartinio naudojimo kosminius laivus; su dirižablių švartavimosi vietomis - fantastiško aukščio bokštais, su aikštelėmis keleiviams ir krovinių terminalais; su dešimtimis privažavimo kelių: plentų, metro atšaka, vienkėgiu ir paprastu geležinkeliu. Didieji kinų sostinės vartai niekuo nesiskyrė nuo geriausių transporto mazgų bet kuriame Anklave, o kai kuriose srityse juos net lenkė. Štai čia vietos tradicijoms tikrai nebebuvo.

Bet Urzakas nespėjo įvertinti visų moderniausio Pekino rajono grožybių....